

Του **Χρήστου Ρέππα**

Τις ώρες αυτές οι μνημονιακοί αρχιεγκληματίες παλιάς και νέας κοπής, οι οποίοι ψήφισαν τον περασμένο Αύγουστο από κοινού ένα τρίτο μνημόνιο, προωθούν, σε εφαρμογή των επιταγών του, ένα ακόμη σχέδιο κοινωνικής γενοκτονίας. Και μιλάμε για μνημονιακούς εγκληματίες παλιάς και νέας κοπής εννοώντας όλα τα κόμματα του αστικού - μνημονιακού τόξου (ΝΔ, ΠΟΤΑΜΙ, ΔΗΜ. ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ, ΕΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΩΩΝ) μαζί τον ΣΥΡΙΖΑ, που στήριξαν το περασμένο καλοκαίρι την καταρρέουσα κυβέρνηση τότε του κ. Τσίπρα στο να ψηφίσει το νέο μνημόνιο που του επιβλήθηκε ταπεινωτικά από το Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο και το Δ.Ν.Τ. Με τις επιλογές του αυτές ο ΣΥΡΙΖΑ εντάχθηκε οριστικά και αμετάκλητα στην "άγια οικογένεια" του Μνημονίου. Η δε υποτιθεμένη αντίθεση της σημερινής μνημονιακής αντιπολίτευσης, ακόμη κι αν διατυπώνεται σε υψηλούς τόνους, είναι υποκριτική και παραπλανητική και αποσκοπεί απλά και μόνο στην πολιτική φθορά της κυβέρνησης και την επίσπευση των εκλογών. Στην ουσία των μέτρων που νομοθετούνται είναι απόλυτα σύμφωνη γιατί αυτά αποτελούν απαιτήσεις των δανειστών και των πιο τυχοδιωκτικών μερίδων του ελληνικού κεφαλαίου. Και με τους δύο αυτούς ταξικούς πόλους είναι πολιτικά ταυτισμένη απόλυτα. Και επιπλέον η κυβέρνηση του κ. Τσίπρα μπορεί να τα νομοθετεί σήμερα χάρη στην ψήφο της αντιπολίτευσης στο τρίτο μνημόνιο.

Το ασφαλιστικό και φορολογικό νομοσχέδιό τους είναι τέτοια που η μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας δεν έχει ούτε παρόν ούτε μέλλον. Η πρόθεση στη Βουλή των συγκεκριμένων νομοσχεδίων έγινε με ύπουλο τρόπο, στα μουλωχτά, πιστεύοντας ότι έτσι θα μετριαστεί το μέγεθος των αντιδράσεων στην ακραία αντικοινωνική πολιτική του.

Η βίαιη φτωχοποίηση - εξαθλίωση των εργαζομένων των εργατών και των μεσαίων στρωμάτων, προωθείται συστηματικά μεθοδικά σε απόλυτη σύμπλευση με τις απαιτήσεις

των δανειστών, του κουαρτέτο, του Δ.Ν.Τ και των μηχανισμών της ευρωπαϊκής ολιγαρχίας. Οι τετριμμένες και άνευ ουσίας διακηρύξεις περί κόκκινων γραμμών και "σκληρής διαπραγμάτευσης" που κακότεχνα αντιγράφουν οι σημερινοί κυβερνώντες από τους προκατόχους τους μνημονιακούς, δεν μπόρεσαν να κρύψουν την άθλια παράσταση υποταγής και ατελείωτων υποχωρήσεων στις προκλήσεις και τους μηχανισμούς του κουαρτέτου. Η θλιβερή εικόνα μιας ντροπιαστικής επιτροπείας επιβεβαιώθηκε και από τη δεύτερη φορά αριστερά, αριστερά διαχειριστή της καπιταλιστικής κρίσης και θεμελιωτή στην παρούσα συγκυρία της αναδιάρθρωσης του συστήματος. Το πραγματικό δείγμα γραφής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ για το οποίο θα μείνει με μελανά γράμματα στην ιστορία είναι η ψήφιση του γ' μνημονίου, ψήφιση που έγινε μαζί με τον υπόλοιπο μνημονιακό θίασο. (ΝΔ, ΠΟΤΑΜΙ, ΔΗΜ. ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ, Ε.Κ) Με το μνημόνιο αυτό, όπως και με τα προηγούμενα ανοίγει ο δρόμος για μια μεγάλων διαστάσεων συντριβή των τελευταίων υπολλειμμάτων δικαιωμάτων και κυρίως του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης, των αγροτών και των μεσαίων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ λειτούργησε αποτελεσματικά σε μια κρίσιμη πλευρά της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, αυτή που προσπάθησαν αλλά δεν κατάφεραν και πολλά τα παραδοσιακά μνημονιακά κόμματα, της διάλυσης του ασφαλιστικού συστήματος και της μείωσης της ασφαλιστικής δαπάνης. Το παρόν νομοσχέδιο Κατρούγκαλου είναι καθαρόαιμης νεοφιλελεύθερης λογικής, είναι στην ίδια δομή και λογική με την ασφαλιστική "μεταρρύθμιση" που επιχείρησε η Χούντα του Πνισέτ στη Χιλή καθ' υπόδειξη των θεωρητικών της σχολής του Σικάγο.

Ξεκάθαρη προειδοποίηση για το που βαδίζει και πως κινείται η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ ήταν η χωρίς ντροπή, δήλωση απόλυτου κυνισμού του Υπουργού της Κυβέρνησης, ο οποίος ηγείται του φοροληστρικού και φορομνηχτικού μηχανισμού του κράτους, Τρ. Αλεξάδης, ότι τα "δύσκολα τελείωσαν, έρχονται τα χειρότερα", δήλωση που εκφράζει την ξεκάθαρη πρόθεση του αστικού - μνημονιακού μπλόκ να εξοντώσει το λαό, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των δανειστών και των τραπεζών. Η δήλωση αυτή του Υπουργού της δεύτερης φορά αριστεράς έγινε όχι για να προειδοποιηθεί ο λαός για την επιδείνωση της κατάστασης του αλλά για να του υποδείξει ότι πρέπει να σκύψει το κεφάλι και να αποδεχτεί μοιρολατρικά ό,τι του σερβίρεται από κουαρτέτο και κυβέρνηση. Έγινε για να σπείρει την ηττοπάθεια.

Η ηγεσία, το κόμμα και η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ είναι απόλυτα αφομοιωμένα μέσα στο αστικό - μνημονιακό πολιτικό σύστημα, αποτελούν πλέον οργανικό κομμάτι αυτής της παρακμής, είναι το ίδιο επικίνδυνοι όσο και οι άλλες μνημονιακές πολιτικές δυνάμεις, δεν διστάζουν να εγληματούν σε βάρος του λαού αρκεί αυτό να μεταφράζεται σε συμπάθεια από τους δανειστές και σε εξαγορά περισσότερου χρόνου για την παραμονή στην εξουσία. Η περίοδος της θολής- μικροαστικής ριζοσπαστικότητας έκλεισε μια για πάντα. Η ηγεσία του

ΣΥΡΙΖΑ μη μπορώντας ν' ανταποκριθεί στην τεράστια πολιτική δυναμική του ΟΧΙ, το καλοκαίρι του 2015, μοiraία και άβουλη, έσπευσε στην πολιτική αγκαλιά των πρώην "αντιπάλων" της μετά το τέλος του δημοψηφίσματος. Αυτό ήταν αποτέλεσμα μιας βαθιά στρατηγική και πολιτική ανεπάρκειας που οδηγεί στην ήττα και στην απόλυτη παράδοση στον ταξικό αντίπαλο. Μια βαθιά πολιτική ανεπάρκεια που έχει να κάνει με το πως αντιλαμβάνεται η ηγεσία την περίφημη ευρωπαϊκή ενοποίηση αλλά και την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, το καθεστώς της επιτροπείας και την επιβολή των μνημονίων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε ο πολιτικός κληρονόμος του προπατορικού αμαρτήματος του ευρωκομμουνισμού για "Ευρώπη των Λαών". Η σχεδόν θρησκευτική πίστη στην Ενωμένη καπιταλιστική Ευρώπη και στο άθλιο νομισμά της τον έκανε να θεωρεί απόλυτο ταμπού τα θέματα αυτά και όριο των οποιονδήποτε επιλογών του. Έτσι διαφήμιζε το αρχικό πολιτικό του πρόγραμμα ως αλλαγή της Ευρώπης, μη κατανοώντας ότι η διαδικασία της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ενοποίησης είναι διαδικασία που αντιστοιχεί στη διεθνοποίηση κεφαλαίων ιμπεριαλιστικών κρατών που έχουν ηγεμονικό ρόλο στο όλο γίνεσθαι οικονομικό και πολιτικό της Ε.Ε. Οι επιλογές τους υπακούουν σε συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα από τα οποία δεν είναι δυνατόν να παραιτηθούν ως αποτέλεσμα διαλόγου με την καινούργια κυβέρνηση ενός ανίσχυρου και οικονομικά εξαρτημένου από την τρόικα και τη νομισματική υποταγή στο ευρώ κρατους. Από τους δανειστές και το Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο είχε ήδη παγιδευτεί με τη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη 2015. Ο συσχετισμός αυτός δύναμης μέσα στην ευρωπαϊκή ένωση και την ευρωζώνη δεν μπορούσε να ανατραπεί με διάλογο ούτε με επιχειρήματα απέναντι σε εκείνους τους ευρωπαϊκούς καπιταλιστικούς κύκλους που εξαρχής μεθόδευσαν την μνημονιακή εξόντωση του ελληνικού λαού για τη σωτηρία των ευρωπαϊκών κυρίως τραπεζών.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και η κυβέρνησή του είναι πολιτικός χώρος που πρέπει να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίστηκε το μνημονιακό πολιτικό μπλοκ της περιόδου 2010 - 2015. Σήμερα είναι μια σκιά του παλιού πολιτικού του εαυτού, μια κυβέρνηση εχθρική και επικίνδυνη για τον λαό. Στόχος πρέπει να είναι η ανατροπή της κυβέρνησης Τσίπρα, η άμεση απομάκρυνσή της από την εξουσία. Ανατροπή που πρέπει να είναι αποτέλεσμα δυναμικών κοινωνικών αγώνων, ξεκάθαρων ως προς τους στόχους τους και αδιάλλακτων ως προς τη διεκδίκησή τους.

Από την άλλη η ήττα της κυβέρνησης, που δεν θ' αργήσει να καταγραφεί και εκλογικά, αφήνει πίσω της κρανίου τόπο όχι μόνο στο κοινωνικό επίπεδο αλλά και στο πολιτικό και το ηθικό. Έχει δυσφημίσει ανεπανόρθωτα την έννοια της Αριστεράς, έχει ευνουχήσει κινήματα και συνδικάτα (βλ. Ο.Λ.Μ.Ε) έχει μεγαλώσει την απόγνωση σε πλατιά λαϊκά στρώματα που

δέχονται την ακραία φοροληστική πολιτική της ή είναι παγιδευμένα στα δάνεια των τραπεζών και της πώλησης στα ξένα επενδυτικά Funds. Είναι τα στρώματα που, μαζί με τους ανέργους, είναι εκτεθειμένα με τον χειρότερο τρόπο στην κρίση, είχαν επενδύσει πολιτικά στον ΣΥΡΙΖΑ, όσον αφορά την προοπτική της ζωής τους και τώρα βλέπουν να χτυπιούνται με το χειρότερο τρόπο από τη φοροληστεία, την επίσης ληστική δράση των τραπεζών, την ανεργία και τη διάλυση του ασφαλιστικού.

Η κατάσταση είναι ιδιαίτερα κρίσιμη και από την άποψη των προοπτικών. Ο κόσμος που τσακίζεται από την κρίση δεν έχει να περιμένει τίποτε το καλό από το σύνολο του μνημονιακού πολιτικού συστήματος. Αντίθετα έχει να δει ακόμη χειρότερα απ' αυτό.

Η μόνη πραγματική προοπτική είναι οι δυναμικοί κοινωνικοί αγώνες που θα φέρουν στο προσκήνιο το λαό ως ανεξάρτητη δύναμη ανατροπής στο πλαίσιο ενός αντίστοιχου πολιτικού προγράμματος που θα έχει βασικό στόχο τη ρήξη με την Ευρωπαϊκή Ένωση, την οριστική αποχώρηση απ' αυτή και την εθνικοποίηση των τραπεζών και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας.